

**Udenrigsministeriet**  
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret  
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K  
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240  
11. maj 2017

### Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslisters, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslisters.

### Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
A-2/15	<b>UDTALELSE 2/15</b> Har Den Europæiske Union den fornødne kompetence til på egen hånd at undertegne og indgå frihandelsaftalen med Singapore? Og for så vidt angår nærværende sag mere præcist udtrykt: – Hvilke bestemmelser i aftalen hører under EU's enekompetence? – Hvilke bestemmelser i aftalen hører under EU's delte kompetence? – Findes der nogen bestemmelse i aftalen, som hører under medlemsstaternes enekompetence?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Erhvervsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Søfartsstyrelsen	Udtalelse	16.05.17
C-225/16	<b>Ouhrami</b> Sagen vedrører: 1. Skal tilbagesendelsesdirektivets artikel 11, stk. 2, fortolkes således, at den her omhandlede periode på fem år beregnes a. fra det tidspunkt, hvor indrejseforbuddet (eller med tilbagevirkende kraft: den hermed ligestillede erklæring om, at udlændingen er uønsket) blev udstedt, eller b. fra den dato, hvor den pågældende – kort sagt – faktisk har forladt EU-medlemsstaternes område, eller c. fra et andet tidspunkt? 2. Skal tilbagesendelsesdirektivets 11, stk. 2, under hensyntagen til anvendelse af overgangsreglerne fortolkes således, at denne bestemmelse indebærer, at afgørelser, der er truffet, før dette direktiv trådte i kraft, og hvis retsvirkning er, at adressaten i de ti følgende år skal opholde sig uden for Nederlandene, og at indrejseforbuddet, som kan anfægtes ad rettens vej, er fastsat ud fra alle relevante omstændigheder i det konkrete tilfælde, ikke længere har retsvirkning,	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	18.05.17

	såfremt varigheden af denne forpligtelse på det tidspunkt, da dette direktiv skulle være gennemført, eller på [org. s. 24] det tidspunkt, da det konstateres, at afgørelsens adressat opholdt sig i Nederlandene, overskrider varigheden af den i denne bestemmelse omhandlede periode?			
C-649/15 P	<p><b>TV2/Danmark mod Kommissionen (appel)</b></p> <p>Påstande: Den appellerede dom [T-674/11, TV2/Danmark mod Kommissionen] ophæves, for så vidt som den frifinder Kommissionen for TV2'S principale påstand. Domstolen træffer afgørelse i sagen og den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den fastslår, at de undersøgte foranstaltninger udgjorde statsstøtte omfattet af artikel 107, stk. 1, TEUF. Subsidiært hjemvises denne del af sagen til Retten til fornyet behandling. 113. Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den frifinder Kommissionen for anden del af Tvz's subsidiære påstand. Domstolen træffer afgørelse i sagen og den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den fastslår, at de licensmidler, der i årene 1997-2002 blev overført til Tvz og derefter videreført til Regionerne, udgjorde statsstøtte til Tvz, Subsidiært hjemvises denne del af sagen til Retten til fornyet behandling. 114. Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den pålægger 1V2 at bære sine egne omkostninger og betale tre fjerdele af Kommissionens omkostninger. Kommissionen tilpligtes at betale 1V2'S sagsomkostninger for Retten såvel som for Domstolen. Såfremt der sker hjemvisning til Retten, henvises afgørelsen om sagsomkostninger for den hjemviste del af sagen også til Retten.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Finansministeriet Erhvervsministeriet Kulturministeriet	GA	30.05.17
C-657/15 P	<p><b>Viasat Broadcasting UK mod TV2/Danmark (appel)</b></p> <p>Ved denne anke nedlægger Viasat følgende påstande: Punkt 1 i Rettens dom af 24. september 2015 i sag T-674/11, TV2/Danmark mod Kommissionen ophæves (påstand 1) og Den del af Rettens dom af 24. september 2015 i sag T-674/11, TV2/Danmark mod Kommissionen, hvorved Retten tager det tredje led i sagsøgerens første anbringende til følge, ophæves (påstand 2) og Kommissionens frifindes i annullationssøgsmålet anlagt af TV2 og Kongeriget Danmark og TV2/Danmark og Kongeriget Danmark, sagsøgere i første instans, tilpligtes at betale Viasats sagsomkostninger</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Finansministeriet Erhvervsministeriet Kulturministeriet	GA	30.05.17
C-656/15 P	<p><b>Kommissionen mod TV2/Danmark (appel)</b></p> <p>Med denne appel nedlægger Kommissionen påstand om ophævelse af den appellerede dom [T-674/11, TV2/Danmark mod Kommissionen] for så vidt som denne dom annullerer Kommissions afgørelse 2011/839/EU af 20. april 2011 om Danmarks foranstaltninger (C 2/03) for TV2 Danmark for så vidt som denne afgørelse fastslår at reklameindtægter fra 1995 og 1996 over til TV2/Danmark via TV2-</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Finansministeriet Erhvervsministeriet Kulturministeriet	GA	30.05.17

	<p>Fonden udgør statsstøtte. Til støtte for appellen gør Kommissionen gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at anlægge en fejlagtig fortolkning af begrebet "statsmidler" i artikel 107, stk.1, TEUF, herunder af begrebet "kontrol", og Kommissionen gør i denne sammenhæng endvidere en begrundelsesmangel gældende. Kommissionens appel i nærværende sag vedrører spørgsmålet om hvorvidt de midler, der indgik i TV2 Reklame som følge af salg af reklamespots og tekst-tvreklamer (reklameindtægterne) er statsmidler i artikel 107, stk. 1, TEUFs forstand.</p>			
--	--	--	--	--

**Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:**

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-682/15	<p><b>Berlioz Investment Fund</b></p> <p>1) Gennemfører en medlemsstat EU-retten, således at chartret følgelig finder anvendelse i henhold til dennes artikel 51, stk. 1, i en situation som den foreliggende, når medlemsstaten fastsætter en administrativ bøde over for en retsundergiver på grund af dennes manglende opfyldelse af sin forpligtelse til at samarbejde, som følger af et oplysningspåbud truffet af medlemsstatens kompetente myndighed i henhold til nationale processuelle regler, som er indført i dette øjemed, inden for rammerne af denne medlemsstats gennemførelse, som anmodede stat, af en anmodning om udveksling af oplysninger fra en anden medlemsstat, som sidstnævnte bl.a. baserer på bestemmelserne i direktiv 2011/16 om udveksling af oplysninger efter anmodning? 2) Såfremt chartret finder anvendelse på det foreliggende tilfælde, kan en retsundergiver da påberåbe sig chartrets artikel 47, når denne finder, at fornævnte administrative bøde, som denne er blevet pålagt, skal tvinge denne til at afgive nogle oplysninger inden for rammerne af gennemførelsen iværksat af den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat, hvori den retsundergiverne har bopæl, af en anmodning om oplysninger fra en anden medlemsstat, som ikke angiver nogen begrundelse for det reelle skattemæssige formål, således at der ikke foreligger noget legitimt formål i det foreliggende tilfælde, og som sigter på at indhente oplysninger, hvis forventede relevans for det pågældende beskatningstilfælde ikke foreligger? 3) Såfremt chartret finder anvendelse på det foreliggende tilfælde, kræver adgangen til effektive retsmidler og til en upartisk domstol i chartrets artikel 47 da, uden at chartrets artikel 52, stk. 1, gør det muligt at fastsætte begrænsninger, at den kompetente nationale ret skal have fuld prøvelsesret og følgelig en beføjelse til, i hvert fald når der foreligger en indsigelse herom, at efterprøve gyldigheden af et oplysningspåbud truffet</p>	SKAT	Dom	16.05.17

	<p>af den kompetente myndighed i en medlemsstat inden for rammerne af gennemførelsen af en anmodning om udveksling af oplysninger fremsat af den kompetente myndighed i en anden medlemsstat, bl.a. i henhold til direktiv 2011/16, under et søgsmål anlagt af den tredjepart, som er i besiddelse af oplysningerne og adressat for oplysningspåbuddet, til prøvelse af en afgørelse om fastsættelse af en administrativ bøde på grund af denne retsundergivnes manglende opfyldelse af sin samarbejdspligt i forbindelse med gennemførelsen af nævnte anmodning? 4) Såfremt chartret finder anvendelse på det foreliggende tilfælde, skal artikel 1, stk. 1, og artikel 5 i direktiv 2011/16, i lyset af dels paralleliteten med standarden om forventet relevans i OECD's modelbeskatningsoverenskomst vedrørende indkomst og formue, dels princippet om loyalt samarbejde i artikel 4 TEU og formålet med direktiv 2011/16, da fortolkes således, at den forventede relevans af de oplysninger, som en medlemsstat har udbedt sig hos en anden medlemsstat, i forhold til det omhandlede beskatningstilfælde og det anførte skattemæssige formål, udgør en betingelse, som anmodningen om oplysninger skal overholde for at udløse en pligt for den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat til at efterkomme anmodningen og for at legitimere et oplysningspåbud, som denne træffer over for den tredjepart, som er i besiddelse af oplysningerne? 5) Såfremt chartret finder anvendelse på det foreliggende tilfælde, skal artikel 1, stk. 1, og artikel 5 i direktiv 2011/16, sammenholdt med chartrets artikel 47, da fortolkes således, at de er til hinder for en lovbestemmelse i en medlemsstat, der generelt begrænser den undersøgelse, som foretages af den kompetente myndighed i sin egenskab af myndighed i den anmodede stat, af gyldigheden af en anmodning om oplysninger, til en kontrol af, om de formelle krav er opfyldt, og at disse artikler pålægger retten inden for rammerne af et for denne verserende søgsmål som det, der er beskrevet i det tredje spørgsmål ovenfor, at efterprøve overholdelsen af betingelsen om de ønskede oplysningers forventede relevans i alle henseender hvad angår deres sammenhæng med det konkret omhandlede beskatningstilfælde, det påberåbte skattemæssige formål og overholdelsen af artikel 17, stk. 1, i direktiv 2011/16? 6) Såfremt chartret finder anvendelse på det foreliggende tilfælde, er chartrets artikel 47, stk. 2, da til hinder for en lovbestemmelse i en medlemsstat, der udelukker en prøvelse for den kompetente nationale ret i den anmodede stat inden for rammerne af et for denne verserende søgsmål som det, der er beskrevet i det tredje spørgsmål ovenfor, af anmodningen om oplysninger fremsat af den kompetente myndighed i en anden medlemsstat, og kræver denne artikel, at dette dokument fremlægges for den kompetente nationale ret, og at den tredjepart, som er i besiddelse af oplysningerne, gives adgang hertil, eller at dette</p>			
--	---	--	--	--

	dokument på grund af dets fortrolige karakter fremlægges for den kompetente nationale ret uden at nævnte tredjepart gives adgang hertil, på betingelse af at alle de vanskeligheder, som en sådan begrænsning af rettigheder medfører for nævnte tredjepart, i tilstrækkelig grad opvejes af den procedure, som følges for den kompetente nationale ret?			
C-195/16	<p><b>I</b></p> <p>1. Skal EU-retten, navnlig artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/126/EF af 20. december 2006 om kørekort (herefter »3. kørekortdirektiv«) eller artikel 18, 21, 45, 49 og 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (herefter »TEUF«) fortolkes således, at den er til hinder for en ordning i en medlemsstat, der ikke anerkender en førerret, der er erhvervet i en anden medlemsstat, navnlig for det tilfælde at denne førerret erhvervedes i overensstemmelse med retningslinjerne i 3. kørekortdirektiv? 2. Skal EU-retten, navnlig 3. kørekortdirektivs artikel 2 eller artikel 18, 21, 45, 49 og 56 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for en ordning i en medlemsstat, der ikke anerkender et legitimationspapir, der blev udstedt til en indehaver af en førerret, der blev erhvervet i en anden medlemsstat i overensstemmelse med retningslinjerne i 3. kørekortdirektiv [org. s. 2] også for det tilfælde, at denne medlemsstat har begrænset gyldigheden af dette legitimationspapir tidsmæssigt og til statens eget område, og såfremt dette legitimationspapir endvidere ikke følger retningslinjerne for kørekortmodellen i 3. kørekortdirektiv? 3. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal EU-retten, navnlig 3. kørekortdirektivs artikel 2 eller artikel 18, 21, 45, 49 og 56 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for en ordning i en medlemsstat, hvorefter det at føre motorkøretøj kan straffes som en lovovertrædelse (»Vergehen« 1), fordi føreren af køretøjet ikke havde ret til at føre dette, uanset at den pågældende fører har erhvervet en førerret i overensstemmelse med retningslinjerne i 3. kørekortdirektiv i en anden medlemsstat, men imidlertid ikke kan godtgøre dette ved hjælp af et legitimationspapir, der svarer til kørekortmodellen i 3. kørekortdirektiv? 4. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal EU-retten, navnlig 3. kørekortdirektivs artikel 2 eller artikel 18, 21, 45, 49 og 56 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for en ordning i en medlemsstat – i hvilken kørekortansøgeren normalt får udleveret det endelige kørekort umiddelbart efter at have bestået den praktiske køreprøve – hvorefter det at føre et motorkøretøj kan straffes administrativt som en ordensforseelse (»Ordnungswidrigkeit« 2), fordi føreren af køretøjet, der har erhvervet førerret i en anden medlemsstat i overensstemmelse med retningslinjerne i 3. kørekortdirektiv, ikke medbragte et endeligt kørekort som bevis for sin førerret under kørslen, idet han som følge af den særlige procedure for udstedelse af det endelige kørekort i denne</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	16.05.17

	medlemsstat, hvilken køretøjets fører ikke har nogen indflydelse på, endnu ikke havde fået udstedt et sådant kørekort, hvorimod han under kørslen medbragte en officiel attest for, at han opfyldte de nødvendige betingelser for erhvervelse af førerret?			
T-122/15	<b>Landeskreditbank Baden-Württemberg mod ECB</b> ECBs afgørelse af 5. januar 2015 (ECB/SSM/15/10SK1ILSPWNVBNQWU0W18/3) annulleres, og det fastslås, at virkningerne af erstatningen af ECBs afgørelse af 1. september 2014 (ECB/SSM/14/1 — 0SK1ILSPWNVBNQWU0W18/1) opretholdes. ECB tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Finanstilsynet	Dom	16.05.17
C-48/16	<b>ERGO Poist'ovňa</b> 1. Skal udtrykket »kontrakten mellem tredjemand og agenturgiver ikke gennemføres« i artikel 11 i Rådets direktiv 86/653/EØF af 18. december 1986 om samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter (herefter »direktiv 86/653«) fortolkes således, at det omfatter a) fuldstændig manglende gennemførelse af kontrakten, og således også det tilfælde, hvor hverken agenturgiver eller tredjemand end ikke delvist leverer de i kontrakten fastsatte ydelser, eller b) også delvis gennemførelse af kontrakten, og således eksempelvis hvis den fastsatte omsætning ikke nås, eller i givet fald hvis kontrakten ikke opretholdes i den fastsatte periode? 2. Såfremt fortolkningen i litra b) i det første spørgsmål er korrekt, skal artikel 11, stk. 2, i direktiv 86/653 da fortolkes således, at den klausul i handelsagenturkontrakten, hvorefter agenten skal tilbagebetale en forholdsmæssig del af sin provision, såfremt kontrakten mellem agenturgiver og tredjemand ikke gennemføres i det forventede omfang, og navnlig i det i handelsagenturkontrakten fastsatte omfang, ikke udgør en fravigelse til skade for agenten? 3. Skal vurderingen i situationer som den i hovedsagen omhandlede ved fastlæggelse af, hvorvidt »omstændigheder, som kan tilregnes agenturgiveren« som omhandlet i artikel 11, stk. 1, andet led, i direktiv 86/653 foreligger, a) alene tage højde for de retlige omstændigheder, som direkte har ført til kontraktens ophør (eksempelvis såfremt tredjemand har undladt at opfylde sine kontraktmæssige forpligtelser), b) eller skal det også vurderes, hvorvidt disse retlige omstændigheder er resultatet af agenturgiverens adfærd i retsforhold med nævnte tredjemand, idet tredjemand som følge af denne adfærd har mistet tilliden til agenturgiveren og i konsekvens heraf har undladt at opfylde sin forpligtelse i henhold til kontrakten med agenturgiveren?	Justitsministeriet	Dom	17.05.17
Forenede sager C-360/15 og	<b>X m.fl.</b> Sag C-31/16 vedrører: 1) Skal begrebet »tjenesteydelse« i tjenesteydelsesdirektivets artikel 4, nr. 1), fortolkes således, at detailhandel, der består af	Justitsministeriet Erhvervsstyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Miljøstyrelsen	GA	18.05.17

C-31/16	<p>salg af varer som sko og tøj til forbrugere, er en tjenesteydelse, som tjenesteydelsesdirektivet finder anvendelse på i henhold til dets artikel 2, stk. 1)? 2) I henhold til den ordning, der omhandles nedenfor i punkt 8, skal bestemte former for detailhandel, såsom salg af sko og tøj, ikke være tilladt i området uden for bycentret af hensyn til at bevare af livskvalitet i bycentrum og for at forhindre tomme ejendomme i den indre by. Er en forskrift, der indeholder en sådan ordning, omfattet af tjenesteydelsesdirektivet, henset til dettes niende betragtning, fordi sådanne forskrifter må betragtes som »regler om [...] by- og landplanlægning [...] der ikke specifikt regulerer eller indvirker på servicevirksomheden, men som skal overholdes af tjenesteyderne under udøvelsen af deres erhvervsvirksomhed på samme måde som af enkeltpersoner, der handler som privatpersoner«? 3) Er det tilstrækkeligt til at antage, at der foreligger en grænseoverskridende situation, at det på ingen måde kan udelukkes, at en detailhandelsvirksomhed vil kunne etablere sig i området, eller at detailhandelsvirksomhedens kunder vil kunne komme fra en anden medlemsstat, eller skal der være faktiske holdepunkter herfor? 4) Finder tjenesteydelsesdirektivets kapitel III (etableringsfriheden) anvendelse på rent interne situationer, eller finder Domstolens praksis vedrørende traktatbestemmelserne om etableringsfriheden og om den frie udveksling af tjenesteydelser i rent interne situationer anvendelse ved prøvelsen af spørgsmålet, om dette kapitel finder anvendelse? 5a) Er en i en lokalplan indeholdt ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede omfattet af begrebet »krav« i tjenesteydelsesdirektivets artikel 4, nr. 7), og artikel 14, nr. 5), og ikke af begrebet »tilladelsesordning« i tjenesteydelsesdirektivets artikel 4, nr. 6), og artikel 9 og 10? 5b) Er tjenesteydelsesdirektivets artikel 14, nr. 5) – såfremt en ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede er omfattet af begrebet »krav« – eller tjenesteydelsesdirektivets artikel 9 og 10 – såfremt en ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede er omfattet af begrebet »tilladelse« – til hinder for, at en kommunalforvaltning fastsætter en ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede? 6) Er en ordning som den nedenfor i punkt 8 omhandlede omfattet af artikel 34 til 36 TEUF eller artikel 49 til 55 TEUF, og finder i bekræftende fald de af Domstolen anerkendte undtagelser – såfremt proportionalitetsprincippet er overholdt – da anvendelse?</p>	Forbrugerombudsmanden		
C-617/15	<p><b>Hummel Holding</b>  Under hvilke omstændigheder skal et juridisk selvstændigt selskab med hjemsted i Unionen, som er et datterdatterselskab af en virksomhed, som ikke selv har hjemsted i EU, anses for denne virksomheds »forretningssted« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 97, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	18.05.17

	(EUT L 78, s. 1)?			
C-45/15 P	<p><b>Safa Nicu Sepahan Co. mod Rådet for Den Europæiske Union (appel)</b></p> <p>Påstande: 1. Den dom, som Retten afsagde den 25. november 2014 i sag T-384/11, ophæves delvist, for så vidt som Retten: herved undlod at fastslå den af Safa Nicu Sepahan Co. lidte økonomiske skade og tilkende erstatning herfor fastslog, at Safa Nicu Sepahan Co. havde lidt ikke-økonomisk skade, men kun tilkendte et vilkårligt lavt beløb på 50 000 EUR i erstatning for denne skade.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	30.05.17
C-164/16	<p><b>Mercedes Benz Financial Services UK</b></p> <p>1) Hvad skal der forstås ved ordene »en kontrakt [...] med den klausul, at ejendomsretten under normale forhold erhverves senest ved betaling af det sidste afdrag« i artikel 14, stk. 2, litra b)[, i direktiv 2006/112]? 2) Kræver udtrykket »under normale forhold« – navnlig i forbindelse med den foreliggende sag – at en skattemyndighed begrænser sig til at identificere eksistensen [org. s. 14] af en købsoption, som kan udnyttes senest ved betaling af det sidste afdrag? 3) Eller kræver udtrykket »under normale forhold«, at den nationale myndighed går videre og fastlægger det økonomiske formål med kontrakten? 4) Hvis det tredje spørgsmål bevares bekræftende: a. Bør fortolkningen af artikel 14, stk. 2,[i direktiv 2006/112] påvirkes af en analyse af, om det er sandsynligt, at kunden udnytter en sådan option? b. Er størrelsen af den pris, der skal betales ved udnyttelsen af købsoptionen, relevant med henblik på at fastlægge kontraktens økonomiske formål?</p>	Skatteministeriet	GA	31.05.17
C-181/16	<p><b>Gnandi</b></p> <p>Skal artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, der pålægger medlemsstaterne i forbindelse med gennemførelsen af direktivet at respektere princippet om nonrefoulement og retten til effektive retsmidler i samme direktivs artikel 13, stk. 1, og i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at den er til hinder for, at der træffes afgørelse om tilbagesendelse, således som det fremgår af artikel 6 i direktiv 2008/115/EF og artikel 52/3, stk. 1, i loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, l'établissement, le séjour et l'éloignement des étrangers (lov af 15.12.1980 om udlændinges indrejse, etablering og ophold på samt udvisning fra statens område) og artikel 75, stk. 2, i arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (kongelig bekendtgørelse af 8.10.1981 om udlændinges indrejse, etablering og ophold på samt udvisning fra statens område), straks når</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	31.05.17



	Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides har givet afslag på en ansøgning om asyl, og dermed inden retsmidlerne til prøvelse af denne afgørelse er udtømt, og inden asylproceduren er endelig afsluttet?»			
C-334/16	<b>Núñez Torreiro</b> 1) Kan begrebet »færdsel med køretøjer« – eller »kørsel« som forsikringsrisiko i forbindelse med ansvarsforsikring for motorkøretøjer, som EU-retten (bl.a. artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/103/EF af 16.9.2009) henviser til, fastlægges i en medlemsstats nationale lovgivning på en anden måde, end den er fastlagt i EU-retten? 2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, kan dette begreb da udelukke (ud over bestemte personer, køretøjer med særligt kendemærke eller bestemte arter af køretøjer, jf. nævnte direktivs artikel 5, stk. 1 og 2) tilfældeaf færdsel, afhængig af det område, hvor den finder sted, som f.eks. veje eller terræner, der »ikke er egnede« til færdsel? 3) Kan bestemte former for anvendelse af køretøjet, der er forbundet med formålet hermed (f.eks. i forbindelse med sports-, industri- eller landbrugsaktiviteter) eller med førerens hensigt (f.eks. at anvende køretøjet til at begå en forsætlig forbrydelse) udelukkes fra at være »kørsel«?	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	31.05.17
C-529/15	<b>Folk</b> 1. Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader (EUT L 143, s. 56), ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/21/EF af 15. marts 2006 (EUT L 102, s. 15) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/31 EF af 23. april 2009 (EUT 140, s. 114) (miljøansvarsdirektivet) også anvendes på skader, der ganske vist er opstået efter den i miljøansvarsdirektivets artikel 19, stk. 1, nævnte dato, men som kan henføres til driften af et anlæg (vandkraftværk), som blev godkendt og taget i drift inden den nævnte dato, og som er omfattet af en bevilling i overensstemmelse med lovgivningen på vandområdet?	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	01.06.17
Forenede sager C-215/16, C-216/16, C-220/16 og C-221/16	<b>Elecdey Carcelen m.fl.</b> Sagen vedrører: 1) På baggrund af de »støtteordninger«, der er defineret i artikel 2, litra k), i direktiv 2009/28/EF, og som omfatter skatteincitament i form af skattnedsættelse, skattefritagelse og skatterefusion som instrumenter, hvormed målene for forbrug af vedvarende energi, der er fastsat i direktiv 2009/28/EF, skal nås, skal de nævnte incitament eller foranstaltninger anses for at være obligatoriske og er bindende for medlemsstaterne, og skal de anses for at have direkte virkning, således at de kan påberåbes direkte af de berørte borgere for enhver offentlig instans, herunder for retslige eller administrative myndigheder? 2) Eftersom listen over de i spørgsmålet ovenfor nævnte »støtteordninger« omfatter, »men er ikke begrænset til« skatteincitament, der består i skattnedsættelse,	Energistyrelsen	GA	01.06.17

	<p>skattefritagelse og skatterefusion, spørges, om dette skal forstås således, at disse incitamentet netop omfatter en manglende beskatning, dvs. et forbud mod enhver form for konkret og individuel afgiftspålæggelse, ud over de almindelige skatter, der pålægges økonomisk virksomhed og produktion af elektricitet, af energi fra vedvarende energikilder? Som led heri fremsættes følgende spørgsmål: Skal det ovennævnte generelle forbud [således] ligeledes anses for at omfatte et forbud mod sammenfald, dobbeltbeskatning, eller overlappning med hensyn til flere almindelige eller individuelle afgifter, som pålægges de forskellige faser i virksomheden i form af produktion af vedvarende energi, når de rammer den samme afgiftsudløsende begivenhed, der pålægges den omhandlede afgift på vindkraft? 3) Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, og det accepteres, at energi fra vedvarende energikilder pålægges afgifter, spørges, om begrebet »særlige formål« i henseende til det i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2008/118/EF foreskrevne skal fortolkes således, at formålet skal være eksklusivt, og endvidere således, at den afgift, som vedvarende energi pålægges, ud fra sin opbygning skal have en egentlig ikke-skattemæssig karakter og ikke blot en budget- eller opkrævningsmæssig karakter? 4) Henset til, at artikel 4 i direktiv 2003/96/EF, som med hensyn til de afgiftssatser, som medlemsstaterne skal fastsætte for energiprodukter og elektricitet, som reference benytter de ved direktivet fastsatte minimumssatser, forstået som summen af alle de direkte eller indirekte afgifter, der pålægges disse produkter ved overgangen til forbrug, indebærer dette da, at de afgiftssatser, som kræves i dette direktiv, ikke omfatter nationale afgifter, som ikke er af en egentlig ikke-skattemæssig karakter i betragtning af såvel deres opbygning som deres specifikke formål, som fortolket under hensyn til svaret på det foregående spørgsmål?</p>			
--	--	--	--	--